

Pokud jde o subjektivní stránku tohoto zločinu, rozsudek jen zcela povšechně praví, že není pochyby, že se obžalovaná násilným vztažením ruky zprotivila starostovi P. v úmyslu, aby zmařila jeho úřední výkon, totiž sjednání klidu a pořádku, ale ani tento výrok vzhledem na zjištěné skutečnosti a zejména též vzhledem na zmíněnou obhajobu stěžovatelky nijak blíže neodůvodňuje. Nezbylo proto než vyhověti zmateční stížnosti, rozsudek v napadené odsuzující části zrušiti jako zmatečný a vrátiti věc soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Čs. 5398.

»Zákonným řízením« ve smyslu § 475, odst. 2 tr. ř. není míněno řízení podle hlavy XX. tr. ř. (o obnově trestního řízení).

Ustanovení § 363, čís. 4 tr. ř., jež platí jen pro případ, v němž okresní soud, uživ nesprávně zákona, rozhodl o nějakém činu, který je zločinem, jako by mu příslušelo o něm rozhodovati, předpokládá na rozdíl od ustanovení § 475, odst. 2 tr. ř. rozsudek v zákonné lhůtě nenapadený.

Promlčení přečinu přerušuje se platně i stíhacími úkony provedenými pro tentýž skutek v předchozím řízení přestupkovém.

(Rozh. ze dne 10. října 1935, Zm II 378/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě z 19. června 1935. jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §§ 335, 337 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Skutek, jehož se obžalovaný podle zjištění napadeného rozsudku dopustil, byl nejprve předmětem přestupkového řízení u okresního soudu ve Slezské Ostravě. V tomto řízení byl obžalovaný dne 10. března 1934 k dožádání okresního soudu ve Slezské Ostravě ze dne 5. února 1934 okresním soudem v Novém Jičíně vyslechnut jako podezřelý z uvedeného skutku a pak po dalším řízení rozsudkem okresního soudu ve Slezské Ostravě ze dne 19. června 1934 uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. z. a za to odsouzen podle 1. trestní sazby § 335 tr. z. do vězení v trvání 1 měsíce a podle § 389 tr. ř. k náhradě nákladů trestního řízení, a to bezpodmínečně. Proti tomuto rozsudku bylo podáno v zákonné lhůtě odvolání toliko obžalovaným, a to z výroku o vině a trestu. Usnesením krajského soudu v Mor. Ostravě jako soudu odvolacího ve věcech přestupkových ze dne 30. ledna 1935 byl k návrhu veřejným žalobcem při odvolacím líčení dne 30. ledna 1935 učiněnému citovaný rozsudek okresního soudu podle § 475, odst. 2 tr. ř. zrušen a dán podnět k zavedení zákonného řízení, a to s odůvodněním že okresní soud ve Slezské Ostravě soudil o činu, který je přečinem proti bezpečnosti života podle § 337 tr. z. Když pak bylo vyhledávání

ve věci vyšetřujícím soudcem podle návrhu státního zastupitelství doplněno, podalo státní zastupitelství na obžalovaného dne 9. dubna 1935 obžalobu pro přečin podle § 337 tr. z., o níž bylo rozhodnuto rozsudkem zmateční stížností obžalovaného napadeným. Všechny tyto skutečnosti jsou rázu procesního, takže nejvyšší soud jako soud zrušovací je mohl sám zjistiti na základě spisů, pokud nebyly zjištěny již v rozhodovacích důvodech napadeného rozsudku.

Dovolávajíc se číselně důvodů zmatečnosti podle § 281, čís. 4 a 9 b) tr. ř., namítá stížnost, že nalézací soud nedbal v souzeném případě ani pomnutí žalobního práva státního zastupitelství ani nastalého promlčení činu obžalovaného. Státní zastupitelství bylo prý v souzeném případě povinno navrhnouti obnovu trestního řízení proti obžalovanému, neboť »zákonným řízením« ve smyslu § 475, odst. 2 tr. ř. je prý rozuměti řízení podle hlavy XX. tr. ř. o obnově trestního řízení. Státní zastupitelství podalo prý však na obžalovaného obžalobu pro přečin podle § 337 tr. z., aniž před tím navrhlo a vymohlo obnovu trestního řízení, a to dokonce po uplynutí šestiměsíční lhůty v ustanovení § 363, čís. 4 tr. ř. uvedené, tedy v době, kdy prý další stíhání obžalovaného bylo pro uplynutí této lhůty vyloučeno. Dne 19. prosince 1934, kdy končila zmíněná procesní lhůta k dalšímu stíhání obžalovaného, byl prý mimo to čin sám materiálně promlčen (podle §§ 531, 532 tr. z.). Dále namítá stížnost, že rozsudek trpí též zmatkem podle § 281, čís. 9 c) tr. ř., poněvadž prý tu nebylo »obžaloby dle zákona potřebné«, ježto tu šlo o obžalobu, jež byla podána, aniž bylo před tím státním zastupitelstvím navrženo a vymoženo obnovení trestního řízení.

Těmito vývody uplatňuje stížnost ve skutečnosti jen důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 9 b) tr. ř., nikoli i důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 4 a 9 c) tr. ř., jichž se rovněž dovolává; neboť stížnost snaží se všemi těmito vývody jen dokázati, že jsou tu okolnosti, pro které skutek obžalovaného nemůže býti stíhán, pokud se týče, že je tu okolnost, pro kterou skutek obžalovaného přestal býti trestným.

V tomto směru dlužno především uvést, že rozsudek neobsahuje sice výroku o tom, zda jsou tu okolnosti, pro něž skutek obžalovaného nemůže býti stíhán, nebo zda je tu okolnost, pro kterou skutek obžalovaného se stal beztrestným to jest výroku v § 281, čís. 9 b) tr. ř. předpokládaného, že však je zrušovacímu soudu přes to možno o uvedených námitkách stížnosti ihned ve věci samé rozhodnouti, poněvadž rozhodnutí to závisí v souzeném případě výhradně na posouzení skutečností, jež nejsou složkami skutkového děje, nýbrž jsou složkami trestního řízení, tedy na posouzení skutečností procesních, jež zrušovací soud mohl sám na základě spisů zjistiti, pokud nebyly zjištěny již v rozhodovacích důvodech napadeného rozsudku.

Námitky stížnosti, že státní zastupitelství bylo v souzeném případě povinno navrhnouti obnovu trestního řízení proti obžalovanému a že žalobní právo státního zastupitelství pomínulo, protože státní zastupitelství nedbalo šestiměsíční lhůty v ustanovení § 363, čís. 4 tr. ř. uvedené, jsou bezdůvodné. Stížnost je na omylu, má-li za to, že »zákon-

ným řízením« ve smyslu § 475, odst. 2 tr. ř. je rozuměti řízení podle hlavy XX. tr. ř. o obnově řízení trestního. Pojmu »zákonného řízení« podle § 475, odst. 2 tr. ř. odpovídalo ono řízení, k němuž podle vylíčeného procesuálního vývoje věci po vydání citovaného usnesení krajského soudu v Moravské Ostravě jako soudu odvolacího ve věcech přešupkových skutečně došlo. Návrh na obnovu trestního řízení nemohl býti v souzeném případě státním zastupitelstvím vůbec podán, protože tu nebylo zákonného podkladu pro takový návrh, kdyžtž trestní řízení proti obžalovanému nebylo zastaveno a nahoře citovaný rozsudek okresního soudu nenabyl právní moci, nýbrž byl zrušen. Skutečnost, že proti zmíněnému rozsudku okresního soudu bylo podáno odvolání toliko obžalovaným, nikoli tedy i veřejným žalobcem, nemůže na tom nic měniti. Že ustanovení § 475, odst. 2 tr. ř. lze použiti toliko v případě, v němž rozsudek okresního soudu byl napaden odvoláním, veřejným žalobcem v neprospěch obžalovaného podaným, nikoli tedy i v případě, v němž se z rozsudku okresního soudu odvolal pouze obžalovaný, stížnost sama netvrdí. Neprávem dovolává se stížnost na odůvodněnou svého názoru, že tu jde o okolnost, pro niž skutek obžalovaného nemohl býti dále stíhán, ustanovení § 363, č. 4 tr. ř. o šestiměsíční lhůtě ke stíhání tam uvedené; stížnost přehlíží, že toto ustanovení, jež platí ostatně jen pro případ, v němž soud okresní, uživ nesprávně zákona, rozhodl o nějakém činu, který je zločinem, jako by mu příslušelo o něm rozhodnouti, předpokládá, a to na rozdíl od ustanovení § 475, odst. 2 tr. ř., rozsudek v zákonné lhůtě nenaříkaný.

Bezodůvodná je též námitka zmateční stížnosti, že nastalo materiální (objektivní) promlčení činu obžalovaného podle §§ 531, 532 tr. z. Skutek, jehož se obžalovaný dopustil, byl podle zjištění rozsudkového spáchán dne 7. prosince 1933. Promlčení činu podle § 337 tr. z. zde v úvahu přicházejícího — přečin tento se promlčuje podle § 532 tr. z. v jednom roce — bylo ve smyslu 1. odst. § 531 tr. z. přerušeno výslechem obžalovaného jako obviněného (podezřelého ze skutku, o nějž tu jde) dne 10. března 1935, ba již dožadáním okresního soudu ve Slezské Ostravě ze dne 5. února 1934. Skutečnost, že došlo k těmto stíhacím úkonům v řízení přešupkovém, nemůže na tom nic měniti, kdyžtž tyto úkony byly provedeny pro tentýž skutek, v němž napadený rozsudek shledal přečin podle § 337 tr. z. Jakmile nastalo přerušeni promlčení přečinu některým ze soudních stíhacích úkonů, jež 1. odstavec § 531 tr. z. má na mysli, může započítati nové promlčení — o odlišných ustanoveních tiskového zákona netřeba se tu zmiňovati, poněvadž tu nepřicházejí v úvahu — jedině v případech, v nichž bylo trestní řízení později zastaveno, nebo v nichž byl obžalovaný pravoplatným rozsudkem obžaloby zproštěn, a to od doby, kdy došlo k zastavení trestního řízení, pokud se týče, kdy byl obžalovaný pravoplatně zproštěn obžaloby. V souzeném případě nedošlo však, jak plyne z procesního vývoje věci na základě spisu zjištěného, po nastalém přerušeni promlčení ani k zastavení trestního řízení ani k pravoplatnému osvobození obžalovaného od obžaloby. Nálezací soud tedy neměl vůbec příčiny, aby zkoumal a vyslovil se

o tom, zda tu jsou ve směrech stížností naznačených okolnosti, pro něž skutek obžalovaného nemůže býti stíhán, nebo zda tu je okolnost, pro niž skutek obžalovaného se stal beztrestným, to jest, zda tu jde o promlčení činu. Za tohoto stavu věci byla zmatečná stížnost zamítnuta.

Čís. 5399.

I nadržování padělateli peněz stíhá zákon (§ 6 zák. čís. 269/1919 Sb. z. a n.) jen tehdy, děje-li se ze zlomyslnosti, t. j. ve zlém úmyslu podle § 1 tr. zák.

Jako ve všeobecných případech § 212 tr. zák., i při tomto zločinu je subjektivní stránka, jde-li o neoznámení zločinu, vyčerpána jen tehdy, seznal-li pachatel, že jiná osoba páše (spáchala) zločin, a přes tuto vědomost a poznatek, že tak může učiniti, aniž ohrozí sebe neb osoby blízké, úmyslně neučinil předepsané oznámení; nestačí tudíž pouhé podezření, že se zločin páše neb že byl spáchán.

(Rozh. ze dne 11. října 1935, Zm I 1045/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmatečné stížnosti obžalovaného J. K. do rozsudku krajského soudu v Klatovech ze dne 30. srpna 1935, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 6 zákona čís. 269/1919 Sb. z. a n., napadený rozsudek zrušil ve výroku odsuzujícím J. K. a vrátil věc nalézacímu soudu, aby ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud s hlediska zmatku § 281, čís. 9 a) tr. ř. vytýká, že napadený rozsudek vychází při řešení otázky, je-li opodstatněna subjektivní stránka zločinu podle § 6 zák. čís. 269/1919 Sb. z. a n., z mylného výkladu zákona.

Podle uvedeného ustanovení je trestný, kdo úmyslně nepřekazí nebo úřadu neoznámí padělání peněz ve smyslu § 1 cit. zák., ač tak mohl učiniti, aniž ohrozil sebe neb osoby jemu blízké. Skutková podstata tohoto zločinu přísluší ke skupině trestných činů, jež je podřaditi pod pojem nadržování. Všeobecné ustanovení o tomto druhu zločinné činnosti, směřující k tomu, aby se vinníku po spáchaném činu bez předchozího srozumění poskytovala pomoc (zde ovšem jen pasivní), obsahuje § 212 tr. z., jenž sice výslovně mluví jen o nepřekazení zločinu, leč podle judikatury zachycuje též opominutí jej oznámiti, pokud přichází v úvahu jen jako zvláštní případ nepřekazení (rozh. čís. 1686 Sb. n. s.). I takové opominutí je nadržováním zločinci po rozumu 26. hlavy trestního zákona, poněvadž se i tím překáží státu v jeho úkolu, aby stíhal spáchaný trestný čin a vinníka náležitě potrestal (viz Mířička, Trestní právo hmotné, 1934, str. 225).